

така компонентите на тематичната еквилибристика, че да отнеме предстъпените на другите от самата нея предимства: „Не знаей дали съм прекрасна, но щеше да бъде нещастие, ако бях глупава.“

Срещу хомогенния състав на красивите жени с минало стои разцеплението на мъжете. Това, че безинтересните техничари, които са склонни да наричат работата на актьора „да изкудкудякаш няколко чужди мисли на сцената“, са противопоставени на „интересните“ мъже, не е толкова интересно, колкото голямото значение, което изведнъж придобиват професионалните профили. Истина е, че това наблюдение може да се приложи за творчеството на Димов изобщо, но също така може да се твърди, че липсата на конвексаторски умения е основен белег на определени мъжки професии в произведенията на писателя. В „Жени с минало“ обаче дори крайното техничарство на Борис Петров представлява набор от основания за безнаказана поза на разгневен мъж, разположен относително високо в служебната йерархия, с което неговото поведение се включва към ситуацията на профилирани езикови демонстрации, предназначени не например да тласкат действието, а да цитират както буквално дочутото или прочетеното, така и цялостни поведенчески матрици, включващи комплекс от поводи, частични словесни маскирания с цел безпрепятствено опосредстване, финално саморазкриване.

Една завършваща по отношение на „Жени с минало“ връзка би могъл да представлява разказът „Анатомът да Коста“, заемащ междинно място между белетристиката на Димов и неговите пътеписи. В този случай опозицията между красивите жени и мъжете със скучни професии е изразена както буквално, така и със собствено белетризиращия ход с разтеглянето на търсенето на прочутия анатом, когото никой не познава. Разказът преминава през многобройни колена, които обещават развиване на авантюра, ако не в буквалния, то поне в преносния смисъл, но това очакване се разбива в стандартни ситуации на светска (този път „светска“ без дозата условност от пиесата) конвексация, които анатомът създава без да иска (нали, като изключим писателя, анатомът познава най-добре женското тяло), а не може да оползотвори. След като Аз-ът е питал поне половин дузина пъти, и то предимно жени, „Познавате ли прочутия анатом да Коста?“ сам отговаря отрицателно на същия въпрос. Защото „трудът на анатома изисква упорство, постоянство и отказ от удоволствията“, но преди всичко заради удоволствието от езика на конспирацията. В името на конспиративното маскиране мъжете-техничари са готови дори да пият следобеден чай.